

ОФІС ЗЕЛЕНСЬКОГО – РЕЗИДЕНТУРА СПЕЦСЛУЖБ РОСІЇ?

Інформаційний скандал, який 8 грудня виник у результаті ганебних дій заступника міністра внутрішніх справ Олександра Гогілашвілі на блокпосту в Донецькій області, переріс у політичний. Він втягнув у свою орбіту президента України Володимира Зеленського, його особисту помічницю Марію Левченко (дружину Гогілашвілі), ексміністра внутрішніх справ Арсена Авакова, начальника ГУР МО Кирила Буданова, голову СБУ Івана Баканова і показав всю гнилість й цинізм нинішньої влади.

Справа не в Гогілашвілі

Не згадуватиму про морально-етичні, політичні, корупційні та юридичні аспекти скандальної поведінки уже колишнього заступника міністра внутрішніх справ. Їх оприлюднювали політики, експерти, журналісти, юристи. Думки й оцінки коментаторів з приводу затримання машини Гогілашвілі були часто діаметрально протилежними, залежно від прихильності до влади чи до опозиції. Однак у цій брудній історії вигулькнула значно важливіша проблема – висока ймовірність готування або замаху до державної зради. Породжує цілу низку запитань спільне проживання в замиському будинку під Києвом (у власника маєтку далеко небездоганна репутація; про це трохи далі) уже колишнього заступника міністра внутрішніх з діючим начальником ГУР Кирилом Будановим.

На мою думку, стаття Юрія Бутусова(<https://censor.net/ua/resonance/3305738/vo-sem-ugolovnh-proyzvodstv-kotore-obyazan-otkrt-nabu-gbr-y-sbu-posle-vhoda-jurnalystskyyh-rassledovanyyi>) найбільш вичерпна та об'єктивна щодо

завдань, які має виконати НАБУ, ДБР і СБУ після появи журналістських розслідувань про інцидент з Гогілашвілі.

Примушують замислитись і відеоматеріали журналіста Богдана Буткевича «Кротяча нора: все про зв'язки Буданова, Гогілашвілі, брехню в документах і російський паспорт» (<https://www.youtube.com/watch?v=KBAJluXc-cU>) та «Не тільки Гогілашвілі: хто ще проліз у владу через Квартал» (<https://www.youtube.com/watch?v=g4VPZK2YOsM>).

Як ексначальник відділу військової контррозвідки СБУ, хочу звернути увагу на безпекову і контррозвідувальну складові призначення Олександра Гогілашвілі на посаду заступника міністра внутрішніх справ України у зв'язку з обставинами, які встановили журналісти. Велика їм подяка за це від нашої офіцерської організації ветеранів спецслужб.

Згідно з діючими нормативно-правовими актами МВС і СБУ кандидати на відповідальні посади у цих державних структурах (а тим паче в час війни) зобов'язані пройти поглиблену спецперевірку. Слід зазначити, що родичі кандидатів також ретельно перевіряються

Під час перевірки з'ясовується, чи не має кандидат іншого громадянства, судимості, комерційних, громадських, політичних зв'язків в РФ та можливих контактів зі спецслужбами країни агресора; чи не мають судимості і цих зв'язків або контактів родичі; чи можливий допуск особи до державної таємниці та встановлення інших обставин, які можуть перешкоджати призначенню на посаду. Кандидат на посаду проходить медичну комісію про стан здоров'я (на психологічну і психічну урівноваженість, алкогольну, наркотичну і психотропну залежність, фізичний стан).

Лише за наявності позитивних результатів перевірки за рішенням мандатної комісії СБУ і МВС кандидат призначається на посаду у спосіб визначений законом. У нашому випадку Арсен Аваков мав звернутися з поданням до Кабінету міністрів на призначення Гогілашвілі заступником міністра внутрішніх справ. Що таке подання було – я не сумніваюся. А от який зміст його – це інша справа.

Зауважу, що Гогілашвілі перед призначення в МВС України не мав досвіду роботи у правоохоронних органах. Згідно офіційної біографії Гогілашвілі, він у віці до 45 років не мав вищої освіти. І лише у вересні 2019-го (перед призначенням на посаду заступника міністра внутрішніх справ) Гогілашвілі починає активно здобувати дипломи. Спочатку закінчує Львівський університет бізнесу і права за спеціальністю «облік та оподаткування», а через рік – той самий університет, але за спеціальністю «право».

Сподіваюся, що після цього скандалу правоохоронні органи встановлять, як і коли Гогілашвілі навчався в університеті. Справжність отриманих ним дипломів у мене, відверто кажучи, викликає великі сумніви. У соціальних мережах уже появилася інформація, що вони «куплені».

Запитання до голови СБУ Баканова і ексміністра Авакова: чи була спецперевірка Гогілашвілі та які її результати? Чи був ознайомлений президент Зеленський з результатами спецперевірки і якою була його реакція, якщо вдалося встановити, що Гогілашвілі має потрійне громадянство, в тому числі й країни-агресора, а раніше був судимий в Росії?

НЕ ДОПОВІСТИ ПРЕЗИДЕНТОВІ ПРО ЦЕ ОЧІЛЬНИКИ СБ і МВС НЕ МОГЛИ!

Від їхньої відповіді залежить правова кваліфікація дій Зеленського і самих Баканова і Авакова!

Нагадаю: 29 серпня 2019 року був сформований уряд на чолі з прем'єр-міністром Гончаруком; до його складу увійшов і міністр внутрішніх справ попереднього уряду Аваков.

Кабмін призначив Гогілашвілі на посаду заступника міністра внутрішніх справ 25 вересня 2019 року.

Стверджую: провести повноцінну спецперевірку щодо Гогілашвілі, який жив у Грузії, потім в Росії, а 2010 року в Україні, менш ніж за місяць НЕМОЖЛИВО! Його призначення відбулося за прямою вказівкою Зеленського. Іншого пояснення немає.

До речі, Іван Баканов на посаду голови СБУ був призначений Зеленським в порушення вимог чинного законодавства. Крім того його дружина є громадянкою Росії – країни-агресора. Детально про це я написав Зеленському у відкритому листі до нього 25 травня 2019 року в газеті «Україна молода» під назвою «І це – не жарти» (<https://www.umoloda.kiev.ua/number/3462/180/133753/>).

Тернисті терни до подвійного громадянства і не тільки...

Стисло про життєвих шлях Гогілашвілі – факти, які доступні в інтернеті, встановлені журналістами або мають документальне підтвердження.

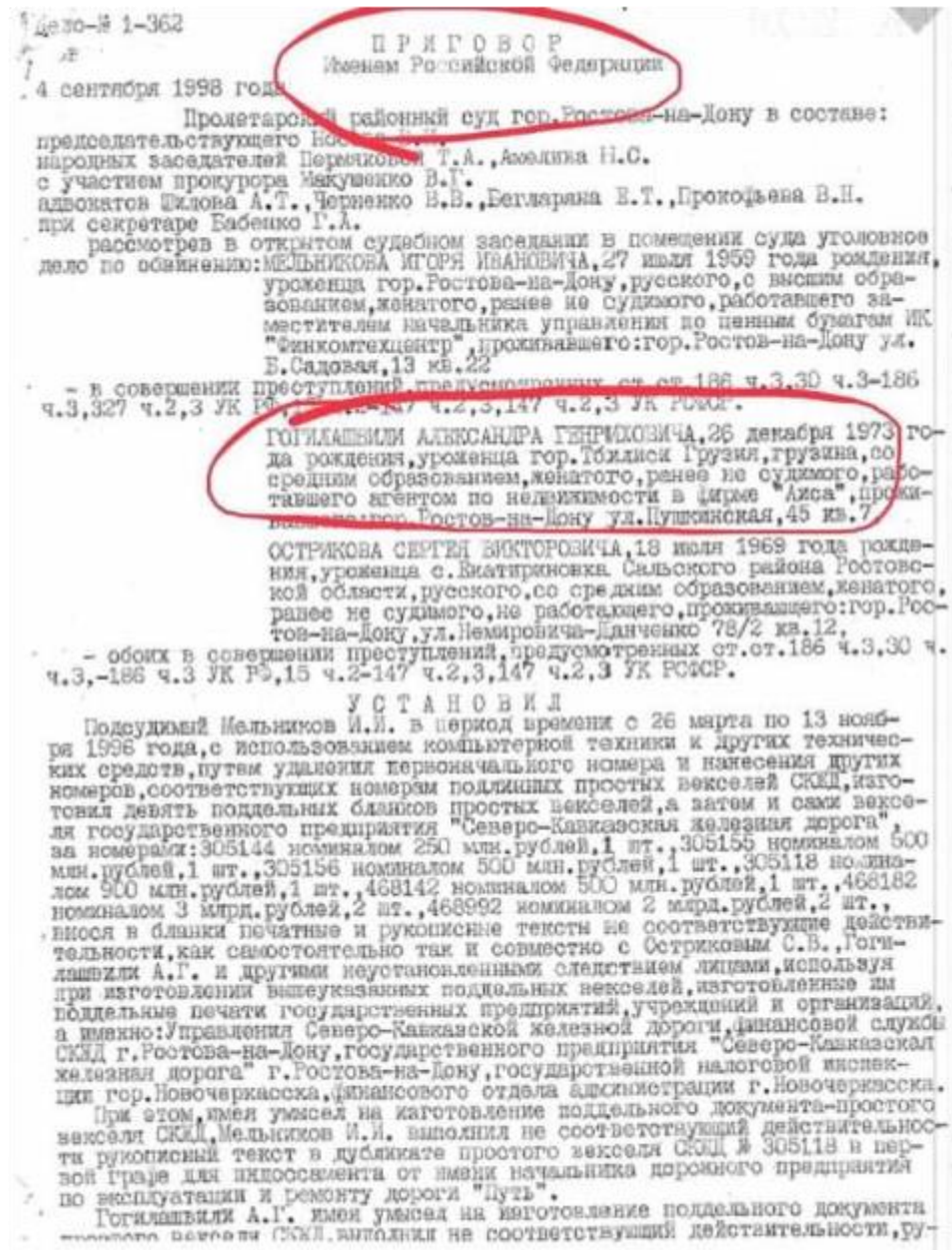
Гогілашвілі Олександр Генріхович, 26 грудня 1973 року народження, місто Тбілісі, Грузія.

В офіційній біографії Гогілашвілі до 1995 року немає жодних відомостей про нього – де навчався, коли і яку закінчив школу, чим займався після її закінчення до 22-х років.

За інформацією моїх грузинських колег, Гогілашвілі, ще будучи неповнолітнім, мав проблеми із законом, був схильний до правопорушень, хуліганства, підозрювався в махінаціях, мав стосунок до наркотиків, затримувався поліцією. Так це чи ні – повинно було з'ясувати МВС України при оформленні його на роботу в МВС.

Згідно з офіційною автобіографією, Гогілашвілі переїхав на постійне місце проживання до РФ. Працював вихователем у дошкільному навчальному закладі м. Ростова-на-Дону (1995–1996), підприємцем (199 –2000), керівником зі зв'язків з громадськістю в громадському благодійному фонді соціальної адаптації колишніх наркозалежних «Ісход» (2000–2010, м. Ростова-на-Дону), продюсером (за сумісництвом) дитячого телеканалу «ТБН» (2008–2010).

А ще журналісти встановили, що 4 вересня 1998 року Гогілашвілі був засуджений Пролетарським районним судом м. Ростова-на-Дону на п'ять років позбавлення волі умовно за шахрайство і підробку документів.

Фотокопія першої сторінки вироку суду про засудження Гогілашвілі.

Першою дружиною громадянина Грузії Гогілашвілі була громадянка РФ, уродженка м. Таганрогу, Хижнякова Олена Володимирівна, 11 серпня 1963 р. н., яка проживала в Ростові-на-Дону.

3 липня 1997 року вона розлучилася з чоловіком Сергієм. Через п'ять місяців (24 грудня 1997 року) Гогілашвілі і Хижнякова уклали шлюб, який офіційно розірвали 20 липня 2004 року – приблизно через дев'ять місяців після отримання Гогілашвілі громадянства РФ. Скоріш за все шлюб був фіктивний, щоб отримати російське громадянство.

12 листопада 2003 року Гогілашвілі отримав паспорт громадянина РФ (номер 6004531705) у Ленінському районі Ростова-на-Дону та індивідуальний податковий номер 616404621705.

14 червня 2012 року він отримав новий паспорт громадянина РФ (номер 6012157035).

4 липня 2012 року ФМС Росії (61021) видає йому закордонний паспорт (серія 72 №0052205) громадянина РФ.

Офіційна база даних Федеральної податкової служби РФ при пошуку надає інформацію лише про чинні паспорти громадян РФ та їхні індивідуальні номери. Вихід із громадянства РФ чи позбавлення його відбувається на підставі відповідного Указу президента Росії.

Акцентую увагу, що новий паспорт громадянина РФ і закордонний паспорт громадянина РФ Гогілашвілі отримав у 2012 році, коли вже перебував в Україні з 2010 року на постійному місці проживання і працював керівником зі зв'язків із громадськістю київського Центру здорової молоді (2010–2012) і в київській громадській організації «Міжнародна антинаркотична асоціація» (2012–2019).

Гогілашвілі заперечує, але невпевнено

Гогілашвілі упродовж тижня не коментував розслідування журналістів і опубліковані ними документи, втім 15 грудня сам звернувся до журналістки «Бабеля» Марії Жартовській, якій 9 місяців тому дав єдине інтерв'ю, та запропонував відповісти на всі запитання. При цьому Гогілашвілі поставив три умови: місце для інтерв'ю обирає він, його команда знімає бесіду на відео, анонсувати інтерв'ю до виходу не можна. Жодна з цих умов не суперечила редакційним правилам «Бабеля» — інтерв'ю відбулося увечері 16 грудня і тривало понад дві години (<https://babel.ua/texts/74319-ya-ne-zhivu-z-kirilom-budanovim-tak-mi-ydemo-v-yevropu-ale-ne-vse-tak-sumno-ekszastupnik-golovi-mvs-oleksandr-gogilashvili-vpershe-prokomentuvav-usi-zvinuvachennya-ta-rozpoviv-pro-zhittya-v-rosiji-vel>).

Стислий переказ інтерв'ю: російський паспорт у Гогілашвілі був, але тепер (можливо, і це не точно) його немає; з Валуєвим спілкувався, але по роботі; про тортури в центрах для наркозалежних не знав; начальнику воєнної розвідки Буданову запропонував пожити разом в орендованому Гогілашвілі будинку на час ремонту квартири Буданова; з «Оплотом» працював ще до війни; із президентом Зеленським познайомився через його помічницю, а тепер свою дружину Марію Левченко; на блокпостах хамив, але через стрес. Інакше кажучи, як зазначила журналістка Марія Жартовська, всі

звинувачення Гогілашвілі заперечує і, схоже, не до кінця розуміє, за що його звільнили.

Як колишній слідчий МВС і екс-начальник відділу військової контррозвідки СБУ я уважно прослухав це інтерв'ю, а окремі його фрагменти навіть по кілька разів.

Невпевненість Гогілашвілі у своїх запереченнях про громадянство РФ, наявності у нього російських паспортів, судимості в Росії, умовчання про шлюб в Ростові-на-Дону, розпливчаті відповіді на незручні запитання, дивна забудькуватість (була чи не була спецперевірка, чи проходив медкомісію), надмірна емоційність під час інтерв'ю – все це, на мою думку, вказує на нещирість, психологічну і психічну нестабільність і неурівноваженість ще донедавна заступника міністра МВС.

Психологічний портрет і психотип Гогілашвілі залишимо психологам і психіатрам. Зауважу лише, що в разі порушення кримінального провадження стосовно Гогілашвілі (а підстави для цього є), то потреба у проведенні судової психолого-психіатричної експертизи для встановлення його осудності – очевидна.

Як для контррозвідника, мені було важливо почути від Гогілашвілі, чи мав він якісь контакти або зв'язки з спецслужбами Росії.

Відповідаючи на запитання Марії Жартовській, він надав дуже цінну для контррозвідки інформацію: *«У меня есть уголовное производство, которое по мне завели из-за экстремизма и моей гражданской позиции в 2015 году. Потом, в 2016 году, моих родителей вызывали в ФСБ».*

Кримінальне переслідування громадянина Росії, який є таємним агентом ФСБ або ГРУ і виїхав до іншої країни, спецслужби РФ нерідко використовують як прикриття свого агента і легалізації його в країні перебування. Він отримує вид на проживання, право на легальну роботу, йому надають політичний чи інший притулок, а згодом і громадянство цієї країни. Це – «класика жанру» легалізації агента ФСБ (ГРУ, СЗР) в іншій країні для подальшого виконання завдань кураторів спецслужб Росії.

М'якість вироку суду, дивний шлюб і безперешкодне отримання громадянства РФ при наявності судимості, «кримінальна справа за екстремізм» в Росії, на мою думку (у минулому начальника відділу військової контррозвідки СБУ) свідчить про одне – Гогілашвілі був завербований Управлінням ФСБ Росії по Ростовській області. За таких обставин він не міг бути незавербованим! Якби працівники ФСБ не завербували таку особу на фоні розірваних дипломатичних відносин між Грузією і Росією, то з їх боку це була б службова недбалість.

Маючи подвійне громадянство (Грузії і РФ), Гогілашвілі неодноразово відвідував Грузію до початку російсько-грузинської війни (серпень 2008 року) і після неї. Це відбувалося за обставин, коли Грузія розірвала дипломатичні стосунки з РФ. Не важко уявити, який був ретельний паспортний прикордонний контроль з обох сторін. Для безпроблемної поїдки

в Грузію Гогілашвілі використовував грузинський паспорт, а при поверненні назад в Росію – паспорт громадянина РФ.

Якщо Гогілашвілі є агентом ФСБ (а ймовірність цього дуже висока!), то легко зрозуміти, з якою метою він неодноразово відвідував Грузію.

Згідно інформації від моїх грузинських друзів, їх органи контррозвідки уже зацікавилися персоною Гогілашвілі. Що означає «зацікавилася контррозвідка» – професіонали знають. Думаю, що Гогілашвілі в найближчі роки в Грузії не появиться. Його може чекати доля експрезидента Михайла Саакашвілі.

2010 року Гогілашвілі прибуває в Україну на постійне місце проживання і стає керівником зі зв'язків із громадськістю київського Центру здорової молоді. До початку російської агресії Центр «працював» на дві країни – Україну і Росію, також Гогілашвілі часто відвідував РФ. Ідеальна можливість для шпигунської діяльності: передавати куратору ФСБ інформацію, отримувати нові завдання, інструкції.

З 2012 року Гогілашвілі очолює київську громадську організацію «Міжнародна антинаркотична асоціація» (за аналогією благодійного фонду соціальної адаптації колишніх наркозалежних в Ростові-на-Дону).

У вересні–листопаді 2019 року в газеті «Україна молода» в серії статей я опублікував цілком таємні нормативно-відомчі акти КДБ СРСР про агентурний апарат органів держбезпеки, вивчення кандидатів на вербовку, методи і способи вербовки, підписки завербованих про таємну співпрацю з КДБ, категорії агентів, агентурні донесення, особові і робочі справи агентів, алфавітні облікові карточки агентів, як заохочувалися агенти, як проводити таємні зустрічі з ними на явочних і конспіративних квартирах, хто міг бути агентом, довіреною особою, резидентом та інші обставини ведення оперативної і агентурної роботи.

Зазначені акти КДБ СРСР є основою нормативно-правових документів ФСБ РФ, які регламентують її оперативну і агентурну роботу.

Тих, хто цікавиться цією темою, знайомтесь з моїми публікаціями: «*Батогом і пряником: як вербували в агенти КДБ та ким вони були*» (<https://www.umoloda.kiev.ua/number/3502/188/136890/>); «*Вони і досі серед нас: колишні агенти КДБ нині працюють на ФСБ і продовжують нести*

загрозу Україні» (<https://umoloda.kyiv.ua/number/3504/188/137060/>); «*Агентура КДБ-ФСБ-РПЦ в Україні: чого ми не знали про добре знайомі обличчя*» (<https://umoloda.kyiv.ua/number/3505/188/137126/>); «*Адвокат*

Віктор Медведчук – агент КДБ «Соколовський»: маловідомі факти із біографії кума Путіна» (<https://umoloda.kyiv.ua/number/3516/188/138227/>).

Ознайомившись з цими публікаціями та книжкою письменника Олександра Михайлюти «Воїни АНТИМАФІЇ» (Київ, «Журналіст України», 2021 р.), можна дізнатися хто з президентів України, глав їх адміністрацій, прем'єр-міністрів, міністрів, голів СБУ, народних

депутатів, в тому числі, цього скликання, були (є) агентами КДБ СРСР (ФСБ РФ) і, які з них й досі працюють на Росію.

Опісля варто ретельно проаналізувати біографію Гогілашвілі, його контакти, зв'язки в Росії, закордонні поїздки, компрометуючі матеріали, опубліковані у ЗМІ. Наклавши (як кальку) опубліковані мною статті і матеріали про агентурний апарат КДБ-ФСБ на зроблений аналіз, можна зробити висновок, чи міг Гогілашвілі бути завербований ФСБ РФ – *«Ви пізнаєте їх за плодами їхніми»* (Євангеліє від Матвія 7:15-21).

Україна під повним контролем спецслужб Росії

Нашою аналітичною групою офіцерів-ветеранів спецслужб України встановлено таке:

1) Нині Москва (Путін) через агентуру ФСБ, ГРУ і СЗР взяла під свій контроль всі сфери життєдіяльності України. Реалізуючи свої плани по ліквідації української державності, Кремль постійно, системно і цілеспрямовано проводить свою підривну діяльність проти України по всім фронтам: дипломатичному, економічному, інформаційному, політичному, релігійному, воєнному та іншим з використанням різноманітних сил і засобів, основними із яких є таємна агентурна мережа і агенти політичного впливу Москви. За роки незалежності російська агентурна мережа повністю опутала Україну невидимою павутиною.

Наприклад, про одного з нововиявлених агентів Москви Андрія Портнова (псевдонім «Казбек») – екс-главу адміністрації президента-зрадника Януковича (який перебуваючи під санкціями ЄС, повернувся з Москви в Україну після приходу до влади Зеленського) йдеться в документальному фільмі «Слуга Кремля. Агент «Казбек-Портнов» – Прямий доказ»

(<https://www.youtube.com/watch?v=NhH2supR518>).

Розслідуванням ветеранів спецслужб України під назвою «Агент «Казбек» та його злочини проти України» (дев'ять серій) встановлено, що:

- а) Через «Казбека» в Кремль потрапляли плани оперативно-розшукових заходів правоохоронних органів України щодо осіб, в яких був зацікавлений Кремль;
 - б) «Казбек» в інтересах Кремля організував в Україні потужні цільові інформаційні кампанії з дискредитації органів Державної влади України та Державних діячів нашої країни;
 - в) За погодженням з Кремлем і задля забезпечення інтересів російського агресора, «Казбек» створював в Україні т. з. правозахисні громадські об'єднання;
 - г) В інтересах Кремля за безпосереднього сприяння «Казбека» в Україні приймалися відповідні судові рішення на шкоду інтересам нашої Держави.
- І це далеко не весь перелік напрямів системної, свідомої, злочинної діяльності «Казбека» в інтересах російського агресора на знищення України,- наголошують ветерани контррозвідки і розвідки

<https://myrotvorets.news/zradnytstvo-andriia-portnova-za-materi/>; <https://myrotvorets.news/zradnytstvo-andriia-portnova-za-materi/>).

9 грудня 2021 року США наклали санкції на агента Москви Портнова, який, за повідомленням Мінфіну США, «розвинув широкі зв'язки в українській системі правосуддя та правоохоронних органах через хабарі», був відомий як людина, яка могла «вирішувати» питання в судах, нівелюючи прогрес у судовій реформі. А до середини 2019 року його діяльність разом із іншим українським «високопосадовцем» (мається на увазі нинішній заступник керівника офісу президента Татаров – Авт.) призвела до «формування найвищих інституцій у сфері правосуддя та впливу на конституційний суд України», він був причетний і до спроби впливу на Генеральну прокуратуру України».

2) Головною ударною силою політичного впливу Москви в Україні є проросійська політична партія «Опозиційна платформа – За життя» (своєрідна «п'ята колона»), прозвана в народі «московська окупаційна платформа». Співголови партії народні депутати України Вадим Рабінович (агент КДБ СРСР, псевдонім «Жолудь») і Юрій Бойко, вони ж – співголови фракції ОПЗЖ в парламенті, яка налічує 44 депутати. Голова політради партії і її співголова – народний депутат Віктор Медведчук (агент КДБ СРСР, псевдонім «Соколовський») – кум президента РФ Путіна.

Свого часу голова СБУ Леонід Деркач доповів президенту Леоніду Кучмі, що Медведчук – агент КДБ (псевдонім «Соколовський»). Кучма зауважив, що йому відомо «стовідсотково», що Медведчук був агентом КДБ. Аудіозапис їх розмови був зроблений Миколою Мельниченком і опублікований у ЗМІ.

Те, що Медведчук був агентом КДБ СРСР, а сьогодні є агентом політичного впливу президента РФ Путіна – загальновідомо

<https://umoloda.kyiv.ua/number/3516/188/138227/>).

3) Російська православна церква в Україні (РПЦУ) на чолі з предстоятелем Онуфрієм (агент КДБ СРСР) це – релігійна агентурна мережа впливу Москви в нашій державі.

Лідери «московського окупаційного» блоку» Медведчук, Рабінович, Бойко активно підтримують РПЦ, її патріарха Кіріла-Гундяєва (агент КДБ «Михайлов», його попередник Алексій II також був агентом КДБ під псевдонімом «Дроздов» – знайомий з обома особисто) та РПЦУ і її предстоятеля Онуфрія, внесеного в базу даних сайта «Миротворець» як «агент впливу РПЦ».

РПЦ і її філіал в Україні освятили гібридну війну Путіна проти України, день і ніч моляться за російську владу і за російське військо, наголосив президент Порошенко на параді до Дня Незалежності України 2018 року.

17 серпня 2021 р. Київ. Засідання Священного Синоду РПЦУ (агентура релігійного і політичного впливу Москви). В центрі предстоятель Онуфрій.

Усі дев'ять членів «Священного» Синоду РПЦУ є «агентами впливу РПЦ», виступають проти вступу України в НАТО, не визнають автокефалії Православної церкви України (ПЦУ – предстоятель, митрополит Київський і всієї України Епіфаній), підтримують агресора і вбивцю Путіна, нагороджені високими відзнаками РПЦ, а п'ятеро з них нагороджені президентом Росії орденом «Дружби» (Онуфрій, Лазар, Іларіон, Павел, Антоній).

«Стережіться лжепророків, що приходять до вас в овечій одежі, а всередині хижі вовки» (Євангеліє від Матвія 7: 15).

Аналіз архівних матеріалів КДБ СРСР (з ними знайомився 1992 року у складі комісії в Москві) засвідчив, що усі члени синоду РПЦУ (як і весь патріархат РПЦ) були агентами КДБ, а семеро членів синоду можуть бути діючими агентами ФСБ і СЗР РФ.

24 січня 2019 року голова СЗР України Єгор Божок заявив Укрінформу, що «на 99% священнослужителі РПЦ всередині Росії контролюються ФСБ, а ті, які працюють за кордоном і в «Російському православному палестинському товаристві», – Службою зовнішньої розвідки РФ».

4) Дійшло вже до того, що агенти впливу не просто виконують якісь точкові доручення Кремля, а створюють організації, які перешкоджають Україні взагалі будувати свою державність. Вони діють під прикриттям красивих назв і гарних ідей забезпечення стандартів захисту прав людини, дотримання Конституції, законодавства, міжнародних норм. Але це тільки ширма. Основна їх ціль – виконання завдань Кремля, націлених на дестабілізацію всіх сфер життєдіяльності України і ліквідацію її незалежності.

Інформація про цінних і особливо цінних агентів КДБ УРСР зберігається в архівах ФСБ РФ. Для російських спецслужб використання архівних агентів КДБ (вони не бувають колишніми), які перебувають у вищих колах політичної, релігійної і державної влади України, завжди вважалось вищим пілотажем. Сьогодні ми пожинаємо плоди цієї роботи (<https://umoloda.kyiv.ua/number/3504/188/137060/>).

«Не май сто баранів, а женися як Чурбанов»

Задовго до обрання президентом Зеленський, його помічниця Марія Левченко та інші учасники «95-го кварталу» неодноразово відвідували реабілітаційні центри «Міжнародної антинаркотичної асоціації», де і познайомилися з Гогілашвілі.

Фото на фейсбук-сторінці дружини Гогілашвілі Марії Левченко: «Наш приезд в Центр Здоровой Молодежи г. Киев 11.01.2013 Необычайно трогательная и долгожданная встреча! Спасибо, что не только помогаете ребятам избавиться от нарко- и алко-зависимости, но и зарождаете в ребятах веру, силы и надежду идти только вперед!!! Спасибо, что ВЫ есть))))!!! «Студия Квартал – 95» с Вами!!! — с Александром Гогілашвили».

Левченко є особистою помічницею Зеленського ще з часів його роботи у «Кварталі-95». У перші два роки президенства Зеленського робоче місце «помічниці Маші» було розташоване безпосередньо у кабінеті президента, про що він сам показав журналістам під час спільної зустрічі

(https://www.youtube.com/watch?v=9M_FWdSRwLg&t=169s).

Марія Левченко не є державним службовцем (зарплату отримує в «Кварталі-95»), не має доступу до державної таємниці, але постійно була присутня під нарад, які проводив президент Зеленський з військових, розвідувальних і безпекових питань. Чула доповіді керівників МО, ГУР, СБУ, СЗР про цілком таємні операції і, зокрема, про спецоперацію «Авеню» («вагнерівці»). **Лише за це Зеленського треба усувати з поста президента в порядку імпічменту і віддавати під суд!**

«Мені потрібні помічники. У мене їх аж двоє цих помічників – Марія Левченко, яка була моїм помічником, коли працював продюсером, і Сергій Шефір, яким я довіряю»,- заявив Зеленський на пресконференції у травні 2020 року з нагоди річниці свого обрання на посаду.

Саме Марія Левченко залучила Зеленського і «Квартал-95» до інформаційної підтримки «Міжнародної антинаркотичної асоціації», очолювану Гогілашвілі і познайомила його з Зеленським.

Ставши президентом, Зеленський продовжував публічно підтримувати діяльність асоціації і Гогілашвілі. Одним зі своїх перших візитів на посаді президента він здійснив саме до цієї організації, про що збереглася новина на сайті офісу президента,- зазначається в розслідуванні Радіо Свобода (<https://www.radiosvoboda.org/a/rosiyske-hromadyanstvo-druzhyzna-z-kvartalu-i-orden-za-zasluky-shcho-vidomo-pro-zvilnyoho-zastupnyka-mvs-oleksandra-hohilashvili/31606574.html>).

Після одруження з Марією Левченко Олександр Гогілашвілі отримав громадянство України (за аналогією отримання російського громадянства в Ростові-на-Дону), зберігши, за моєю інформацією, громадянство Грузії і РФ. У травні 2016 року у них народився син Давид.

На запитання журналістки Жартовської, коли саме отримав громадянство України, Гогілашвілі відповів, що у 2019 році, місяць не пам'ятає, але до призначення в МВС.

25 вересня 2019 року, не маючи жодного досвіду роботи в правоохоронних органах, будучи раніше судимим за вчинення навмисних злочинів, громадянин РФ – країни-агресора, чоловік особистої помічниці президента Марії Левченко Олександр Гогілашвілі призначається заступником міністра внутрішніх справ України.

Хто повірить в те, що це призначення відбулося без вказівки президента Зеленського?

Гогілашвілі, його дружина Марія та президент Зеленський (в центрі)

За моєю інформацією, «помічниця Маша», якій президент «повністю довіряє», попросила Зеленського призначити її чоловіка заступником міністра (так хотів чоловік). А в жовтні 2020 року Зеленський нагородив Гогілашвілі орденом «За заслуги» III ступеня. Це також було зроблено на прохання «Маші», якій Зеленський не може відмовити ні в чому.

Подання на представлення до державної нагороди формально повинен був подати міністр Аваков. Чи подавав, не знаю. Інформацію про це має надати Аваков або нагородний відділ Офісу президента.

З приводу свого призначення Гогілашвілі у згаданому інтерв'ю заявив, що було дві пропозиції працювати в МВС. Перша, коли зателефонувала людина і сказала: «Є таке бачення, що ти з цього приводу думаєш?» Я сказав, що в МВС не піду. Мені кажуть: «Заступник міністра». Я говорю: «Мені однаково. Не піду. На той момент я **не розумів**, що таке департамент боротьби з наркозлочинністю», – заявив Гогілашвілі.

Яка людина телефонувала, Гогілашвілі не сказав.

«Удруге запропонував сам президент Зеленський. Я розмовляв з Володимиром Олександровичем і розповідав йому, як це має працювати, я розумів, що треба робити, як треба робити», – зазначив Гогілашвілі.

Коли пропозицію зробила людина з МВС, то Гогілашвілі відмовився працювати заступником міністра, оскільки не розумів цієї роботи. А от коли запропонував президент, то Гогілашвілі уже все розумів і розповів Зеленському, що і як треба робити і погодився бути заступником міністра внутрішніх справ.

Воістину «дивні діла, твої Господи!»...

У радянські часи була приказка «Не май сто баранів, а женися як Чурбанов». Поясню. Після розлучення з першою дружиною Чурбанов одружився на доньці Генерального секретаря ЦК КПРС Радянського Союзу Леоніда Брежнєва Галині. Після цього кар'єра Чурбанова різко пішла вгору – заступник міністра, 1-й заступник міністра внутрішніх справ СРСР. Посипалися державні нагороди, генеральські звання. Після смерті Брежнєва Чурбанов 1988 року був засуджений за хабарництво до 12 років позбавлення волі з конфіскацією майна. Суд також позбавив його військового звання генерал-полковник і державних нагород.

Професіоналізм журналістів і профанація СБУ і МВС

За кілька днів після скандалу із Гогілашвілі журналісти встановили, що він є громадянином РФ, був засуджений в Росії, має темні плями в біографії, які вказують на високу ймовірність того, що він є агентом ФСБ і був направлений в Україну для легалізації і виконання завдань кураторів російських спецслужб.

Невже СБ і МВС не могли все це виявити, роблячи спецперевірку Гогілашвілі? Швидше за все, вони тупо виконували вказівку Зеленського – призначити Гогілашвілі заступником міністра без перевірок, бо так хоче його «помічниця Маша».

Після «Вагнергейту» і «державного перевороту» Україна переживає чергову ганьбу перед світовою спільнотою. І все це через непрофесіоналізм, некомпетентність, аморальність Зеленського та його «зеленої команди».

Рік тому інтернет-видання «Аргумент» опублікувало інтерв'ю зі мною під назвою «Недоумок при владі небезпечніший, ніж агент іноземної розвідки» (<http://argumentua.com/stati/grigor-i-omelchenko-nedoumok-pri-vlad-nebezpechn-shii-n-zh-agent-nozemno-rozv-dki>).

Актуальність цього інтерв'ю підтвердили події, в яких фігурують Олександр Гогілашвілі і Кирило Буданов, які мешкають в заміському маstickу бізнесменів, громадян Росії В'ячеслава і Діани Стрелковських (в їхню бізнес-структуру входило кілька компаній, що фігурували в кримінальних провадженнях щодо податкових схем з ухилень від сплати податків – так звані

«скрутки»)

https://censor.net/ua/video_news/3305622/golova_gur_budanov_pro_shemschyk_a_strelkovskogo_v_budynku_yakogo_vony_jyvut_iz_gogilashvili_meni_vidoma.

«Мені відома ця особа, публічно, чесно кажучи, я не дуже пам'ятаю, в чому його звинувачували. Проте цю особу по'язують із незаконним обігом готівки. Обнал», – заявив головний військовий розвідник Кирило Буданов (його відповідь приблизно на 9 хвилині відео: <https://censor.net/ua/v3305622>).

Громадянин РФ Гогілашвілі і начальник ГУР МО України Буданов під час тренувань офіцерів РУР МО.

Історія начальника ГУР МО генерала Буданова – окрема тема, яка обов'язково буде висвітлена. Це ж треба подуматися, щоб піддавати ризику національну безпеку цілої країни, оселившись в замиському маєтку (бізнесменів, громадян РФ) разом із громадянином країни агресора, ймовірним агентом ФСБ РФ і дозволяти йому бути на тренуваннях офіцерів ГУР МО України.

Генеральна прокуратура, ДБР і СБУ (якщо вони функціонально не деморалізовані і до кінця не зруйновані) зобов'язані порушити кримінальні провадження за своєю підслідністю. Провести повне, всебічне і об'єктивне розслідування всіх обставин призначення Гогілашвілі на посаду заступника міністра, провести розслідування вчиненого ним правопорушення на блок посту, з'ясувати, чи є він агентом ФСБ РФ і дати належну правову оцінку діям голови СБУ Баканова, ексміністра внутрішніх справ Авакова, начальника ГУР МО Буданова і помічниці президента Левченко.

А також з'ясувати роль президента в призначенні Гогілашвілі на посаду заступника міністра внутрішніх справ.

На час досудового слідства президент має відсторонити од займаних посад Буданова і Баканова.

«Демченко і Єрмак – «кроти» Росії в офісі президента України»

У червні 2020 року згідно клопотання глави офісу президента Єрмака Зеленський призначив Руслана Демченка першим заступником Секретаря РНБО України і головою Комітету з питань розвідки при президентові України.

Зауважу, що коли Україна вже була незалежною державою, Демченко в 1992 році закінчив у Москві інститут ім. Ю. В. Андропова КДБ СРСР (зараз Академія зовнішньої розвідки РФ). Продовжуючи навчання в інституті після розвалу Радянського Союзу, слухачі, щоб закінчити навчання і отримати диплом, приймали присягу, затверджену указом президента РФ Єльцина від 5 січня 1992 року №7. У ній, зокрема, є такі слова: *«Клянусь мужньо, не жаліючи свого життя, захищати народ і державні інтереси Російської Федерації»*.

Чи приймав Демченко цю присягу? Питання скоріш риторичне.

До речі, цей інститут (так звану «лісову школу») свого часу закінчили Володимир Путін, Сергій Іванов, Євгеній Муров, Володимир Якунін, Сергій Нарішкін. Згодом всі вони зайняли найвищі посади у владі РФ.

Чи не перебуває у них на оперативному зв'язку Демченко? Хто його можливий куратор в Москві? Відповідь на ці питання має дати СБУ.

Колишній радянський розвідник (навчався разом з Путіним у «лісовій школі»), який з 1985 по 1987 рік працював у Вашингтоні в резидентурі ПГУ КДБ СРСР (з 1994 року проживає у США), майор Юрій Швець (з ним я добре

знайомий з 2002 року) заявив, що «Демченко – «кріт» ФСБ Росії, а глава офісу президента Єрмак – агент ГРУ, він є «вухами і очима Москви. Єрмак причетний до організації «вербувальної» зустрічі Зеленського з секретарем РБ РФ Миколою Патрушевим в Омані».

Про це Швець розповів на своєму ютуб-каналі, на відео №87 під назвою «Вагнергейт»/Демченко і Єрмак – «кроти» Росії в адміністрації президента України».

Юрій Швець

«Андрій Єрмак створив для України та Зеленського одну проблему — замовну кримінальну справу проти Байдена, другу проблему — поїздка Зеленського в Оман на вербувальну бесіду... Ви уявляєте собі? Зеленського привезли в Оман для вербувального підходу! Зробив це відомий агент КДБ-ФСБ Медведчук і агент Єрмак, котрий працює на російське ГРУ. Дивна прихильність Зеленського до Єрмака не зникає і після цього. Хоча доросла людина мала б уже зрозуміти — тебе жорстко підставляють. Особливо це стосується поїздки в Оман. Але довіра Зеленського до Єрмака навпаки — зростає. Він виконує функції вище, ніж у прем'єра і замість президента працює. Приміром, під час візиту глави МЗС Кулеби в США для підписання хартії про стратегічне партнерство, Єрмак очолював делегацію. Що йому там робити? На яких він там підставах узагалі? Згідно повноважень своєї посади він має сидіти у Києві і керувати апаратом офісу президента. Чого він туди поперся? Хто його послав? Він був направлений туди як вуха і очі Москви для того, щоб потім повідомити на якому рівні перебувають відносини між Україною та США особливо у військовій сфері», - розповів экс-розвідник Юрій Швець (<https://www.youtube.com/watch?v=BXgdX6X-GDc>).

Наголошую: 26 квітня 2010 року заступник міністра закордонних справ України Демченко активно лобіював у парламентських комітетах «Харківські угоди» і переконував депутатів підтримати законопроект про ратифікацію угод у сесійній залі 27 квітня. Демченко також просував тезу про те, що «Харківські угоди» і російський ЧФ в Криму – це стабільність для України. За заявою МЗС України Демченко став відповідальним за двосторонні відносини з Росією через шість днів після їх підписання.

Після розгляду РНБО у березні 2021 року питання про відповідальність за підписання «Харківських угод» журналіст і голова фракції «Голосу» Сергій Рахманін справедливо назвав Демченка головним лобістом цих проросійських угод у час його перебування на посаді заступника міністра закордонних справ у часи президента Януковича.

Про участь Демченка у лобіюванні «Харківських угод» об'єктивно повідомили також журналісти «Схеми» у спільному проєкті Радіо Свобода і телеканалу UA: Перший (<https://www.youtube.com/watch?v=JQKceALv2VM>).

Відповідно до стенограми засідання парламентського Комітету з питань національної безпеки і оборони 26 квітня 2010 року, оприлюдненої журналістами, Демченко активно агітував за ратифікацію угод (<https://www.radiosvoboda.org/a/skhemy-lobisty-kharkivski-uhody-zelenskyy/31545974.html>).

Як народний депутат, я був свідком проросійської, а по суті зрадницької позиції Демченка на засіданні профільних парламентських комітетів. Прочитавши стенограму агітаційного виступу Демченка (а я чув його виступ), можна зрозуміти, що Демченко є агентом політичного впливу Москви. А ймовірно може бути і агентом ФСБ РФ, на що вказують експерти і журналісти.

У червні 2010 року я направив депутатський запит Генеральному прокурору про порушення кримінальної справи проти Януковича за підписання ним «Харківських угод», які, на мою думку (як слідчого), були державною зрадою з його боку і зареєстрував у Верховній Раді проєкт постанови про усунення Януковича з поста президента в порядку імпічменту. Від Генпрокурора надійшла «відписка», що *«Генеральна прокуратура не уповноважена здійснювати нагляд за дотриманням законності у діяльності Президента України»*. Депутати не підтримали мою ініціативу щодо оголошення імпічменту Януковичу. Мій депутатський запит, проєкт постанови та інші матеріали про зазначені обставини були опубліковані у ЗМІ.

Копії зазначених документів і свої публікації на цю тему на початку січня 2021 року я направив до РНБО і СБУ.

Наприкінці січня 2021 року ДБР за погодженням з Офісом Генерального прокурора повідомило Януковичу підозру в державній зраді за підписання «Харківських угод», які продовжили термін перебування ЧФ РФ у Криму на 25 років – до 2042 року. В підозрі зокрема зазначалось, що в результаті

підписання документу був збільшений особовий склад військ і військової техніки ЗС Росії на території України замість підготовки їх до зменшення та виведення з території України. Правоохоронці констатували: *«При цьому, Янукович діючи за попередньою змовою з вищими посадовими особами РФ на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній та економічній безпеці України, надав іноземній державі – Російській Федерації та її представнику – президенту РФ Дмитру Медведєву допомогу у проведенні підривної діяльності проти України. Вже у 2014 році все це призвело до того, що військовослужбовці ЧФ РФ у взаємодії з іншими російськими підрозділами здійснили військову окупацію та подальшу анексію півострова Крим, що призвело до тяжких наслідків у вигляді порушення територіальної цілісності України»* (<https://www.radiosvoboda.org/a/news-yanukovych-derzhavna-zrada/31074684.html>).

За даними «Української правди» та Цензор.нет в Офісі президента відмовилися повідомляти результати люстраційної перевірки Демченка, прізвище якого було в списку осіб, які підлягають люстрації, а потім з невідомих причин зникло з нього.

*Данілов: «Причетні до прийняття «Харківських угод»
відповідатимуть незалежно від прізвищ».*

13 березня 2021 року в ефірі одного з телеканалів секретар РНБО заявив, що відповідати за підписання згаданих угод мають усі причетні, а не тільки нардепи, які за них голосували. На уточнення, чи стосується це його першого заступника Руслана Демченка, Данілов зазначив: *«Якщо пан Демченко брав у цьому участь, він так само має нести за це відповідальність»* (<https://www.youtube.com/watch?v=KHw140nXa9s>).

Не дивлячись на таку заяву секретаря РНБО і встановлені факти щодо лобювання Демченком «Харківських угод», він досі не притягнутий до

відповідальності, як обіцяв Данілов, а залишається його першим заступником і головою Комітету з питань розвідки при президентові України.

На замітку для Зеленського

У 2004 і 2010 роках під час президентських виборів я неодноразово заявляв з трибуни парламенту, що кандидат у президенти Янукович не лише неодноразово судимий за насильницькі та корисливі злочини, що він за національністю не українець, а ще й агент КДБ. Його не можна обирати президентом України, оскільки перебуває під контролем ФСБ і повністю залежний від Путіна. Обрання Януковича президентом призведе до трагічних непоправимих наслідках для України, обмеження її суверенітету і розвалу обороноздатності.

Через декілька днів після першого мого виступу на мене вийшов ветеран КДБ СРСР, генерал-майор у відставці (на той час він проживав у Криму), який свого часу завербував Януковича і той довгий час був у нього на оперативному зв'язку і виконував різні доручення КДБ. Ветеран детально розповів про діяльність агента КДБ «Вітю Януковича» і, які він виконував доручення.

Журналіст Аскольд Крушельницький згодом напише, як колишній радянський офіцер ГРУ Петро Лелик розповідав йому, що коли Янукович був «на зоні», його завербував КДБ — Янукович мав тісні контакти з лідерами організованого злочинного світу в Донецьку і давав на них інформацію.

У листопаді 2014 року ексголова СБУ Євген Марчук заявив: «Янукович апріорі не міг не бути агентом КДБ, будучи двічі судимим у радянські часи» (<https://umoloda.kyiv.ua/number/3504/188/137060/>).

Свою роль агент КДБ Янукович відпрацював по повній програмі, коли став президентом України. Спочатку підписав з президентом Росії Медведєвим так звані «Харківські угоди». Потім на вимогу (погрози) Путіна відмовився підписати Угоду про асоціацію ЄС—Україна на саміті Східного партнерства у Вільнюсі, що призвело до Революції Гідності, загибелі «Небесної сотні», воєнної агресії Росії, анексії Криму та окупації частини Донбасу.

Наприкінці грудня 2012 року зрадник-втікач Янукович призначив міністром оборони і членом РНБО України уродженця і громадянина РФ Павла Лебедева, який за вказівкою Москви (Путіна) повністю розвалив ЗС України і здав спецслужбам Росії військові таємниці.

На початку січня 2013 року Янукович призначив головою СБУ і членом РНБО України громадянина РФ Олександра Якименка (звільнений з лав ЗС РФ у 1998 році). Це призначення завдало СБУ найстрашнішого удару за всі роки незалежності, після чого вона досі не може нормально функціонувати. Після втечі Януковича та Якименка стало відомо, що комп'ютерний центр СБУ був поставлений під повний і жорсткий контроль ФСБ РФ. У цьому центрі працювали кадрові офіцери російських спецслужб, а співробітників СБУ туди навіть не допускали. В результаті практично вся база даних СБУ, включаючи інформацію про кадровий склад, агентурний апарат і дані про працівників, які працювали під глибоким прикриттям, була передана в Москву.

Це була катастрофа, якій у мирний час немає аналогів в історії спецслужб світу! В результаті цієї операції чимало громадян України (прізвища яких невідомі широкому загалу) були арештовані в Росії. Але це лише видима верхівка айсберга. Набагато страшніше те, що тепер агентурний апарат СБУ може перетворитися (якщо уже не перетворений за роки війни) в агентурну мережу ФСБ РФ на території України шляхом перевербування агентів (резидентів) на основі викрадених в СБУ таємних матеріалів.

За таких умов СБУ стає навіть небезпечною для власної держави. Треба провести повномасштабне внутрішнє розслідування і відроджувати СБУ з чистого аркуша на принципах трьох «П»: професіоналізм, патріотизм, порядність. Забрати в СБУ невластиві їй функції — боротьбу з корупцією, економічними злочинами і передати їх до НАБУ та ДБР. По суті треба створити новий державний контррозвідальний орган, який займатиметься винятково контррозвідкою і боротьбою з тероризмом.

Проте за роки війни ні минулою, ні нинішньою владою не було зроблено професійного «розбору польотів» і внутрішньої жорсткої люстрації в СБУ з метою локалізації і ліквідації наслідків цього грандіозного провалу та викорінення російської агентури. Я пропонував керівництву СБУ своє бачення вирішення проблеми. Але йому було не до цього. Спочатку президент Порошенко і голова СБУ Наливайченко впродовж року з'ясовували між собою політичні стосунки. Потім уже нове керівництво СБУ потонуло в грандіозних корупційних скандалах, посадових зловживаннях, про що засвідчують журналістські і депутатські розслідування.

Новопризначений керівник СБУ Іван Баканов — «друг дитинства Зеленського з одного двору» і керівник його виборчого штабу — некомпетентний в сфері діяльності спецслужб, і як Зеленський навіть дня не служив у війську. Щоб Іван Баканов мав змогу отримати доступ до секретної інформації, яка є державною таємницею, йому були змушені присвоїти звання лейтенанта. Окрім того, його дружина — громадянка РФ, яка воює з Україною!

У червні 2010 року Янукович призначив головою СЗР Григорія Ілляшова, народного депутата від Партії регіонів, який до 1992 року служив в особливому відділі КДБ СРСР.

У серпні 2010 року Янукович призначив начальником ГУР МО України Сергія Гмизу, який у 1991 році закінчив Московську воєнно-дипломатичну академію (сленг — «Консерваторія»), яка готувала офіцерів ГРУ ГШ МО СРСР для роботи за кордоном — розвідників під дипломатичним прикриттям. Присвоїв йому військове звання «генерал-лейтенант», а через рік — «генерал-полковник».

Можливо, саме цим і пояснюється бездіяльність Гмизи під час російського вторгнення в Крим та не вжиття заходів щодо недопущення захоплення «зеленими чоловічками» будівель парламенту і уряду АРК.

Офіс Зеленського — резидентура спецслужб РФ?

Встановлені мною обставини і причини провалу спецоперації «Авеню», яку ГУР МО і СБ України проводили разом із спецслужбами країн НАТО,

дають підстави зробити однозначний висновок: фінальна фаза спецоперації по затриманню «вагнерівців» була зірвана з вини президента Зеленського і глави його офісу Андрія Єрмака, в діях яких є ознаки злочину, передбаченого ст. 111 ККУ (державна зрада).

На моє глибоке переконання (як слідчого МВС і начальника відділу військової контррозвідки СБУ в минулому) Володимир Зеленський і Андрій Єрмак «проявили не суб'єктність», а державну зраду. Детально про це йдеться у моїй статті «*Вагнергейт*» – *пряма дорога Зеленського і Єрмака до тюрми*» (<http://argumentua.com/stati/general-grigor-i-omelchenko-vagnergeit-pryama-doroga-zelenskogo-rmaka-do-tyurmi>).

Екс-генеральний прокурор Юрій Луценко в інтерв'ю виданню Цензор.Нет заявив, що вже після відставки до його рук потрапила аналітична записка Служби зовнішньої розвідки (вона була присвячена Андрію Борисовичу Єрмаку), яку поклали на стіл президентові Зеленському. В записці описувалася біографія Єрмака, його різноманітні зв'язки в Росії. Є в цьому документі цікавий абзац, який зачитував Луценко: *«В якості радника президента України Андрій Єрмак відповідає за зовнішньо політичний напрямок, в тому числі займається питанням українсько-російських відносин. Був ключовою фігурою в Офісі президента, яка супроводжувала обмін між Україною та Російською Федерацією утримуваними особами у вересні 2019 року. Отримані дані свідчать про наявність у нього контактів з ФСБ РФ. Так, у червні 2019 року у бесіді з одним з представників від України у тристоронній контактній групі Єрмак пропонував організувати контакти з офіцерами ФСБ. Інформація про проведення такої зустрічі відсутня».*

Колишній Генеральний прокурор зауважив: *«Щоб ви розуміли, на другий день автори записки, вищі офіцери, були звільнені, без пояснень причин».*

Окрім того Луценко повідомив, що в присутності президента Єрмак заявив: *«Юрію Віталійовичу, та навіщо нам ця Європа, нам треба з росіянами домовлятися»* (<https://censor.net/ua/r3305131>).

Опубліковані мною матеріали та аналіз наявної у мене конфіденційної інформації дають мені, як контррозвіднику в минулому, підстави зробити висновок: Володимир Зеленський міг бути завербованим ФСБ Росії, коли багаторазово перебував у Москві. Ймовірність того, що президент України, глава його офісу Андрій Єрмак, перший заступник секретаря РНБО і водночас керівник Комітету розвідки при Президентові Руслан Демченко, особиста помічниця Зеленського Марія Левченко та її чоловік Олександр Гогілашвілі можуть бути агентами російських спецслужб доволі висока. Однозначно можна стверджувати, що зазначені особи є агентами політичного впливу Москви. Не виключаю, що офіс президента України є головною РЕЗИДЕНТУРОЮ спецслужб Росії (ФСБ, ГРУ, СЗР).

Коли і за яких обставин Зеленський міг потрапити в поле зору ФСБ РФ і чи міг бути завербований – тема окрема. Обов'язково розповім.

Переконали, що ЦРУ США і МІ-6 Британії знають чи був Зеленський завербований ФСБ, чи є агентами російських спецслужб Єрмак, Демченко, Левченко, Гогілашвілі та хто саме злив у Москву інформацію про операцію «Авеню».

Припускаю, що розмова з Володимиром Зеленським у Вашингтоні «за закритими дверима» на тему очищення української влади від російської агентури була досить жорсткою, як і в кабінеті керівника МІ-6. Детально про це я описав у статті *«Домашні завдання» Зеленського: «Вагнергейт» та «токсичні» Коломойський і Єрмак»* (<http://argumentua.com/stati/domashn-zavdannya-zelenskogo-vagnergeit-ta-toksichn-kolomoiskii-rmak>).

Виявити агента іноземної спецслужби здатні сучасні технології. Вони широко застосовуються у практиці контррозвідок багатьох країн світу. СБУ, очолювана Бакановим, жодної контррозвідувальної перевірки щодо Зеленського, Єрмака, Демченка, Левченко, Гогілашвілі та інших осіб, які підозрюються в роботі на країну-агресора, не робила і робити не буде, хоча для цього є всі підстави. Експертизу на поліграфі могли б провести міжнародні незалежні експерти, зокрема поліграфологи ФБР чи ЦРУ США або МІ-6 Великобританії за спеціально розробленою комп'ютерною програмою, яку спецслужби цих країн, використовують для виявлення агентів іноземних розвідок. Програма забезпечує майже стовідсотковий результат. Якщо ж перевірку на поліграфі поєднати з допитом підозрюваного в стані глибокого сну під гіпнозом – шансів у «крота» приховати свою шпигунську діяльність немає. На війні застосовують і більш дієві засоби, наприклад, «сироватка правди» та інші.

Якби Україна дійсно була правовою державою, як це закріплено в Конституції, та мала незалежні правоохоронні інституції й суди, то лише за зрив спецоперації «вагнерівців» і викрадення Чауса з Молдови глава держави був би усунений з поста президента в порядку імпичменту, а керівники правоохоронних органів були б звільнені з займаних посад й віддані під суд. А під час війни трибунал за прискороною процедурою виніс би справедливий вирок.

Григорій ОМЕЛЬЧЕНКО,
Герой України, генерал-лейтенант,
слідчий МВС (1976-1983),
кандидат юридичних наук (1986),
начальник відділу військової контррозвідки СБУ (1992-1995),
народний депутат України 2-6 скликань,
член ПАРЄ (2006-2010)